

**Postanowienie z dnia 22 listopada 1996 r.
II UZ 7/96**

Postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania jest w rozumieniu art. 392 § 1 KPC postanowieniem kończącym postępowanie.

Przewodniczący SSN: Teresa Romer, Sędziowie: SN Jerzy Kuźniar, SA Mieczysław Bareja (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 1996 r. sprawy z wniosku Aleksandra R. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w P. o wyższy wzrost renty inwalidzkiej, na skutek zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 2 października 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

zażalenie oddalić.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 23 lipca 1996 r. [...] Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu odrzucił skargę Aleksandra R. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 23 listopada 1995 r. [...]. Sąd Apelacyjny stwierdził brak ustawowych podstaw do wznowienia postępowania. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem został doręczony wnioskodawcy w dniu 7 sierpnia 1996 r. [...]. W dniu 23 sierpnia 1996 r. Aleksander R. złożył skargę adresowaną do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, w której kwestionował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Apelacyjny wydający wyrok w dniu 23 listopada 1995 r. Zarządzeniem z dnia 5 września 1996 r. Sąd Apelacyjny wezwał wnioskodawcę do usunięcia braków formalnych pisma, uznając je za kasację. W szczególności wezwał do usunięcia braku formalnego przez wniesienie kasacji przez pełnomocnika będącego adwokatem. Wnioskodawca braków kasacji nie uzupełnił. W piśmie z dnia 7 września 1996 r. powołał się na złożone do akt sądowych dokumenty i w przypadku nie uznania tych dokumentów za ważne, wnosił ewentualnie o ustanowienie adwokata z urzędu. Postanowieniem z dnia 2 października 1996 r. [...] Sąd Apelacyjny w Poznaniu odrzucił kasację, jako niedopuszczalną, stwierdzając, że wydane w dniu 24 lipca 1996 r. postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 392 KPC.

W zażaleniu Aleksander R. powołując się na dokumenty złożone w toku postępowania sądowego w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 23 listopada 1995 r. domagał się uwzględnienia roszczeń. Zarzucił błędną ocenę tych dokumentów przez Sąd, dokonaną w tamtym postępowaniu. Z treści zażalenia wynika, że domaga się nadal wznowienia postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem powinna stosownie do art. 399 KPC opierać się na ustawowych podstawach wymienionych w art. 401 i 403 KPC oraz spełniać warunki określone w przepisach dotyczących wznowienia postępowania. Zarzut błędnej, czy też niewłaściwej oceny dowodów przez Sąd nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania. W przypadku braku ustawowych podstaw do wznowienia postępowania Sąd stosownie do art. 410 KPC skargę taką odrzuca. Tak właśnie postąpił Sąd Apelacyjny, wydając postanowienie z dnia 24 lipca 1996 r. Postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania kończy postępowanie w sprawie. Podobnie, jak postanowienie w przedmiocie odrzucenia pozwu, umorzenia postępowania, czy też odrzucenia apelacji, aczkolwiek oparte jest na formalnych, a nie merytorycznych przesłankach, to zamyka drogę dalszego postępowania sądowego w sprawie. Przepis art. 392 § 1 KPC dopuszcza możliwość wniesienia kasacji tak od wyroków, jak i postanowień kończących postępowanie w sprawie. Nie rozróżnia orzeczeń merytorycznych od orzeczeń formalnych. Dlatego też błędne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarte w motywach zaskarżonego postanowienia, dotyczące niekończącego charakteru postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, a co zatem idzie, niedopuszczalności kasacji od postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania. Zaskarżone postanowienie w przedmiocie odrzucenia kasacji pomimo tego błędu jest zasadne. Wnioskodawca został pouczone o terminie i trybie złożenia kasacji, w tym o obowiązującym przymusie adwokacko-radcowskim. Stosownie do art. 393³ kasacja powinna czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego, zawierać wskazanie ustawowych podstaw kasacji określonych w art. 393¹ KPC i ich uzasadnienie oraz wnioski kasacyjne. Nadto zgodnie z art. 393² § 1 KPC powinna być wniesiona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.

Pisma wniesione przez wnioskodawcę, w tym również i zażalenie, tych wszystkich warunków nie spełniają. Wynika z nich wprost, że wnioskodawca nie godzi się z oceną dowodów dokonanych przez Sąd wydający wyrok w dniu 23 listopada 1995 r. Tego braku, nawet gdyby uwzględniony został warunkowy wniosek w przedmiocie ustanowienia adwokata z urzędu, nie da się uzupełnić w terminie zakreślonym do wniesienia kasacji. Termin ten upłynął stosownie do art. 393⁴ KPC z dniem 7 września 1996 r., a więc w dacie, w której jeszcze wniosek taki nie został złożony. Wskazanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie po terminie określonym w art. 393⁴ KPC nie jest dopuszczalne.

Usunięcie braku formalnego polegającego na sporządzeniu kasacji przez pełnomocnika-adwokata w terminie zakreślonym przez Sąd Apelacyjny usunęłoby więc tylko ten jeden brak formalny wiążący się z przymusem adwokacko-radcowskim. Nie byłoby możliwe i prawnie dopuszczalne w tym terminie usunięcie innych braków formalnych, w tym wskazanie ustawowych podstaw kasacji oraz ich uzasadnienia. Wnioskodawca był pouczone o warunkach wniesienia kasacji. Pomimo pouczenia nie wniósł kasacji, odpowiadającej treści art. 393³ KPC w terminie, a zatem zaskarżone postanowienie pomimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. Zażalenie wnioskodawcy, poza stanowiskiem jakie w sprawie zajmował nie wnosi jakichkolwiek

momentów pozwalających na uznanie zażalenia za zasadne.

Z tych przyczyn, stosownie do art. 385 KPC w związku z art. 397 § 2 KPC i art. 393¹⁹ KPC orzeczono jak w sentencji.

=====